

[Munch-Petersen.]

lover mange forskellige Ting. Valgets Resultat var tydeligt: Vælgerne udtalte sig mod en Nedsikæring af Kronen, udtalte sig imod nye Nedsikæring. Men alligevel, skønt dette naturligvis var Forudsætningen hos de Vælgere, som endnu lod sig vildlede af de Fraser, som udslyngedes under Valgkampen, ser man faa Maaneder efter, at man staaer ved at føre lige stik den modsatte Politik af den, man talte om under Valgkampen — for øvrigt i Konsekvens af den Politik, man havde ført før Valget og efter Valget!

Og vi ser det andet Skræmmebillede fra den socialdemokratiske Presse, det ærede Medlem Hr. Christmas Møller, her forsøge — med en vis Ret — at kritisere Socialdemokratiet fra Venstre, at tale Arbejdernes Sag mod disse indirekte Nedsikæring, som den socialdemokratiske Regerings nye Politik har til Følge. Ganske vist tror jeg nu nok, Arbejderne vil betakke sig for en saadan Arbejdsvenlighed, som vil indføre Told, indføre Lønnedsikæring. Men alligevel, man forsøger dog altsaa her ud fra et Standpunkt, der ligger til venstre for det Nedsikæringsstandpunkt, som nu er blevet det sejrende, at kritisere Regeringen.

Følgen af denne Ordning vil blive klækkelige Lønreduktioner. Vi har set, hvorledes endog Arbejdsgiverforeningens Blad, „Arbejdsgiveren“, ud fra samme Synspunkt som det ærede Medlem Hr. Christmas Møller kan kritisere den Ordning, man nu slaar ind paa, fordi den kan medføre langt større Lønforringelser end de 20 pCt.s Lønreduktion. Med Formandens Tilladelse vil jeg bringe et kort Citat fra Bladet „Arbejdsgiveren“. Arbejdsgiverforeningens Formand skriver heri:

„Jeg vil imidlertid fraraade Arbejderne at gaa med til en Nedsikæring af Reallønnen ved en indenlandsk Krone-nedsikæring; for de slipper saa ikke med en Lønreduktion paa 20 pCt. Begynder man først paa en Kronesækning, ved man ikke, hvor man standser; den kan blive skaarret ned med baade 40 og 50 pCt., og Reallønnen følger selvfølgelig efter.“

Før en Gangs Skyld har han Ret: de Lønreduktioner, den Vej, man nu er slaaget ind paa, kan føre til, er ganske ubegrænset. Og tilmed rammer de ikke blot de beskæftigede Arbejdere, men ogsaa de arbejdsløse paa deres smaa Understøttelser, og rammer andre Led af den arbejdende Befolkning.

Og de andre Veje, som anvises her, fra det konservative Folkepartis Side, Mini-

malpriser for Flæsk, Smør, Mælk m. m., ogsaa disse rammer jo den store Befolkning, virker til en faktisk Lønforringelse.

Det, man tilstræber med det Lovforslag, som der ligger her, betyder, som det ærede Medlem Hr. Krag fra denne Talerstol har frydet sig over, en Opløsning af Arbejdernes Organisationer, derved at disse ikke mere er i Stand til — hvis de skal følge Løven — at føre nogen Strejke, nogen Kamp. Hvis Arbejdernes Organisationer vilde give Afkald paa dette, maatte det føre til en Opløsning af dem, en faktisk Tilbagegang for dem, en Hensygnen i Passivitet. Man vilde faa de samme Følger som for Statens og Kommunernes Tjenestemænds Vedkommende; de kan i Virkeligheden ikke gøre noget med deres Organisationer, hvis de skal følge Lovens Bud, da heller ikke de har Lov til at strejke overfor Stat og Kommune for at kæmpe for Forbedringer i deres Kaar.

Den Politik, som dette er et Udtryk for, er den konsekvente Nederlagspolitik, som er ført fra de saakaldte Arbejderlederens Side, den Politik stadig at holde sig passiv, søge at faa Arbejderne til at afholde sig fra at kæmpe, fra at stille Krav i den nuværende Situation, stadig at fortælle Arbejderne, at de blot skulde vente, at man ikke skulde gaa til Kamp for nogle Lønforbedringer.

Spørgsmaalet for Arbejderlederne, for de reformistiske Fagforeningsførere, har ikke været: Lønforbedringer eller ej, men Spørgsmaalet har kun været: 20 pCt.s direkte Lønreduktion eller indirekte Lønreduktion? De socialdemokratiske Førere er fra første Dag gaaet med paa, at Lønreduktionen skulde komme ad den ene eller ad den anden Vej, og de har blot søgt at overtale Arbejdskøberne til at forstaa, at de hellere maatte tage den indirekte Nedsikæring, som jo kunde bringe dem langt mere, og som samtidig kunde være behageligere for de reformistiske Fagforeningsførere at gennemføre, idet man ventede, at Medlemmerne ikke vilde reagere saa voldsomt herimod som imod de direkte Lønreduktioner.

Den 40 Timers Arbejdsuge er jo et Krav, som ikke er opstillet fra de reformistiske Fagforeningers Side. Kravet bliver ganske vist omtalt i Genève, som ligger saa behageligt langt borte, at dernede kan man nok snakke om det; men man sørger omhyggeligt for, at der ikke bliver ført nogen Kamp for disse Krav. Og blandt de Løfter, som det, efter hvad der er bekendt, skal være givet Socialdemokratiet i Anledning af det Forlig, som er sluttet, er et Løfte